

веднага легна на гръб. Така по-лесно можеше да гледа ангелчето.

— Защо се не съблечеш? — попита бащата, като се обвиваше в скъсаното одеяло.

— Защото скоро ще стана.

Сашко искаше да прибави, че никак не му се спи, ала не свари, защото веднага заспа. Скоро заспа и бащата.

Ангелчето, закачено на горещата печка, почна да се топи. Лампата, която Сашко бе оставил нарочно да гори, хвърляше жълтиникава светлина върху ангелчето. То сякаш се мърдаше. Гъсти капки восък се стичаха по розовите му крачка и падаха на леглото. Ангелчето трепна, сякаш да хвъркне, и падна на земята. . .

Леонид Андреев.

ЗИМА.

В сняг полята, в сняг горите,
В лед покрити са реките.

И във къра, и във село
Вред е всичко запустело.

Вихър снежен люто вее,
Ледна песен вечно пее.

Трайко Симеонов.